

JAK SE VYROVNAT, JAK ZAPOMENOUT... - I.

PÁjtek, 11 kvĚten 2007

Ahoj Danielo, kudlanky, kudlánci - moc prosím, poraĚte. Mám kamaráda. PĚd pár mĚsíci se seznámil se sleĚnou, po mĚsíci se k ní odstĚhoval a najednou je to v pytli. Nepoznávám ho. A trápí mĚ, jak vrátit zpátky toho fajn chlapa, pĚtelskýho, pĚjemnýho, pozornýho...

Chlapa, se kterým se dalo povídat o vĚem, se kterým mi bylo dobĚ - místo souĚasnýho morouse, vĚnĚ napruĚ na kterýho aby se ĚlovĚk bál promluvit a ze kterýho jsou jeho kamarádi najednou zaskoĚení... Bude to delĚí, tak se dopĚdu omlouvám, ale nechci vynechat nic, co by mohlo být dĚleĚitĚ. My jsme totiĚ pĚd tím byli spolu… Já se zamilovala, on to nikdy tak vĚnĚ nebral - spal se mnou nejspĚ; jen proto, Ě si tak Ěšil krizi ve svĚm tehdeĚím vztahu (ovĚem to, Ě se s nĚkým Ěil, mi Ěekl aĚ po odchodu od té tehdeĚí pĚitelkynĚ potkal tuhle sleĚnu, zamiloval se do ní a mĚ nechal, aĚ se s tím nĚjak poperu. BudiĚ. To, Ě mi tak vyfoukla chlapa, za kterým bych šla ten svĚta kraj svĚta, to uĚ je teĚ jedno, protoĚ vĚecko pĚebolí, snad jednou i tohle. Je nĚj je najednou nĚkdo úplnĚ jiný. A i kdyĚ jsem ve své opatrnosti, abych nĚkomu nekĚvidila, odmítala myšlenku to zpĚsobila tahle sleĚna - Ěíkala jsem si, jsem leda Ěárlivá a sakra pĚece mu pĚeju, aby byl spokojený a šĚ najednou jsem podobné komentĚ zaĚala slyšet i od dalších lidí, kteĚmí ho znají (a kteĚmí nevĚdí, Ě ne náma kdy co bylo). Jen na vysvĚtlenou - od zaĚátku jsem se opravdu snaĚila být k ní pĚtelská, milá, nijak nepĚije. Tím zaĚátkem myslím moment, kdy jsem ji poprvĚ vidĚla - dĚív neĚ on. A proĚ "snaĚila": protoĚ v okamĚiku, kdy uvĚdomila, Ě ti dva se potkají, mĚ pĚepadl nevysvĚtlitelný strach a nedĚvĚra. Já jsem ale ten typ, co nĚjakou (racion bezdĚvodnou nedĚvĚru a antipatie vĚi komukoli nepĚstuje, potlaĚila jsem to tedy v sobĚ. ProtoĚ je to pĚece taková holka, Ě - a pĚece mi nic neudĚlala... KdyĚ se ti dva pak opravdu dali dohromady, Ěíkala jsem si: aha, tak to byl ten s to, Ě k ní odejde, nĚjak jsem to asi pĚedvídala. UĚ kolikrát jsem se pĚistihla, Ě si pĚeju, aby prostĚ nebyla. A ta chovám "nijak" - ĚádnĚ nepĚtelství, ale ani sladké ťsmĚvy a pĚtelské povídání. Ěesem jsem pochopila, Ě o Ěekal, Ě jeho vĚudypĚitomný doprovod budu vítat s ťsmĚvem a radostí a budu dĚlat jakoby nic, protoĚ - on je prostĚ neĚekl. A nechce Ěíct. A mĚ po jednom docela strašidelnĚm víkend, který jsem holt nĚjak pĚeĚkala pĚitomnosti, pĚijel vynadat, Ě je jí prý ani ahoj neĚeknu (není pravda, i kdyĚ z toho jejího podání ruky je mi divnĚ ješak víte, taková ta "leklá ryba", brrr), ona Ě pĚece za nic nemáĚ a chudák neví, proĚ. Fajn, ale to, Ě ona neví proĚ, je jeho rozhodnutí, je to jeho nedĚvĚra vĚi ní (nebo nedĚvĚra vzájemná?), Ě není schopný být upĚimný. Pravdu, mít Ěisto. Do háje, ale na neupĚimnosti se pĚece nedá stavĚt, bojím se o nĚj, Ě se mu to sesype... JenĚ je teĚ v roli toho, kdo to jeho novĚ nabyté štĚstí prý ohroĚuje, on je pĚece teĚ koneĚnĚ po letech spokojený, a kdy objevím v jeho blízkosti, jsem prý Ěivá výĚitka (co??? ... ale asi tedy nĚjak zapracovalo svĚdomí, Ě to tak vidí) a kdyby náhodou nĚkdo nĚco poznal, no to by byla tragédie. PĚitím jsem se tak tĚšila na ten víkend, kdy jsem sice vĚ Ě tam budou spolu, ale taky to, Ě ho tam tedy uvidím spokojeného, šĚastného, v pohodĚ, protoĚ poĚád Ě jak se teĚ má výbornĚ. Ěe bude Ěas si koneĚnĚ popovídat, strávit spolu pár pĚjemných chvil - i kdyĚ "jen" jako kamar Ě to bude bezva pár dní. PĚijedu tam a Ěíkám si - do, ehm, hvĚzdy, takhle rozhodnĚ nevypadá spokojený ĚlovĚk... N špatnĚ. Nevím co. KdyĚ jsem se pozdĚji vidĚla se společnĚmi známými, pĚmišla na nĚj ĚeĚ - byli z je taky dost pĚekvapení, zaĚali o tom sami od sebe. Myslela jsem si, Ě se ke mĚ chová divnĚ, protoĚ je na mĚ (pro s vlastní slabost) naštvaný. SoukromĚ vĚci uĚ jsem nijak rozebírat nechĚla, aby nemá pocit, Ě mu nĚco vyĚítá Ěert ví co, ale pracovním záleĚitostem se ĚlovĚk nevyhne. A tak napĚklad kdyĚ jsem za ním jednou v pauze pĚed abych ho co nejdiploatiĚtĚji a ne pĚed ostatními upozornila, Ě v práci uĚ opravdu pĚestĚelil (v ĚeĚi smĚrová kteĚmí si ho platí, uĚ to zaĚalo zavánĚt arogancí, a na tĚch lidech uĚ bylo docela vidĚt, Ě jim to vadí), odpádkoval mĚ jsem mĚla sto chutí se sbalit a odjet - a to jsem to rozhodnĚ nepojala jako vĚtku, naokpák, jako nĚjakou zpĚtnou vazbu mínĚné pĚtelské "hele, bacha, tohle uĚ by mohlo být pĚehnaný" a ještĚ s opatrným úvodem "prosím tĚ, tohle špatnĚ a nechci nijak rýpat". AniĚ by uĚ vĚdĚl, co mu vlastnĚ chci Ěíct, uĚ na ten úvod zareagoval: "No tak t Kristova noho... JenĚ pak jsem zjistila, Ě podobnĚ reagoval i na ostatní. Nejde pĚitím jen o vztahy k lidem, pĚipadá i ztrácí dĚleĚitost vĚci, ve kterých je dobrý a které pro nĚj byly to nejdĚleĚitĚší. Ztrácí se pĚtelskost i profesionalita. A já uĚ jsem z toho fakt zoufalá. A co teĚ s tím? AneĚka